

Їду я містом

Микола Некрасов

Їду я містом у тьмі непроглядній,
Слухаю вітру квиління сумне,-
Друже бездомний, слабий, безпорадний,
Тінь твоя раптом в очах промайне!
Стиснеться серце від муки й тривоги.
Змалку зазнала ти сліз і проклять:
Хмурий і злий був твій батько убогий,
Мусила з нелюбом шлюб ти узять.
Муж тобі випав недобрий на долю,
Мучена й бита не раз ти була;
Не покорилась — пішла ти на волю,
Але й мене не на радість найшла...
Ти пам'ятаєш,— недужий, голодний,
Сили я тратив, з одчаю німів?
В нашій кімнаті, пустій і холодній,
Пару із уст наших вітер носив.
Згадуєш в ринвах, у комині звуки,
Бризки дощу, напівсвітло, півтьму?
Плакав твій син, і холодні ті руки
Відігрівала диханням йому.
Він не змовкав — і нестерпного болю
Повен був крик той... Ставало темніш;
Вмерло маля, накричавшись вволю...
Бідна! Свій плач нерозумний облиш!
З горя та з голоду поруч з тобою
Завтра так само навік я засну.
Купить хазяїн наш, повен злобою,
Нам дві великі й маленьку труну.
В різних кутках ми сиділи й мовчали.
Смертно бліда ти була і слаба,
Думи в тобі потайні вистигали,
В серці твоєму ішла боротьба.
Я задрімав. Ти пішла мовчазливо,
Причепутившись, немов до вінця,
І принесла за годину квапливо
Сину труну і їду для отця.
Голод нестерпний тоді вдовольнивши,

Ми засвітили — і в стінах німих
Сина поклали в труну, нарядивши...
Зглянулась доля? Чи бог нам поміг?
Ти не спішила з печальним визнанням.
Я ні про що не спитав,
Тільки дивились обое з риданням,
Тільки одчай мені горло стискав...
Де ти тепер? Довелося сконати
З лихом-бідой в нерівній борні?
Чи на дорогу звичайну пішла ти
У невідклично роковані дні?
Хто ж захистить тебе? Сестри і браття
Словом жахливим тебе назовуть,
Тільки в мені ворухнуться прокляття —
І безнадійно замруть!..

Переклад М. Рильського